

i vor Retsforfatning. — Thinget har forfattet et Forslag, som fremkom fra et æret Medlem om, at Høiesteret kunde affige sin Dom og nogen Tid derefter meddele Præmisserne, men det er jo dog netop i Grunden det Samme, vi nu her ere ifærd med at gjøre, naar vi ville vedtage denne Lov og lade alt det ligge uberørt, som skulde paavise, hvorledes Loven bliver udført, og dog skulde, synes mig, Bettingelsen for, at en Dom kan affiges paa en saadan Maade, at den bliver tilfredsstillende for det Offentlige og stemmende med Rettens Værdighed, være bragt paa det Klare, forinden vi vedtage denne Lov. For mig ligger denne Sag aldeles uden Grændser; jeg har hørt den plaidere, jeg har hørt Meningerne for og imod, men Præmisserne mangle, og det er dem, vi overlade det til Justitsministeren at udarbejde. Det fortløber i høi Grad at paastaaes, at den høitærede Minister har vist Thinget den Smødefommen at ville gaae ind paa Forslaget, men jeg troer, at denne Smødefommen paastaaes bedst derved, at vi, istedetfor at binde Ministerens Hænder ved at antage disse alternative Tilhold, som her ere os forelagte under Navn af Lov, give Ministeren behørig Tid til for Thinget at fremlægge et Udkast, som kan omfatte de regulative Bestemmelser, der ere nødvendige for, at vi kunne faae klar Indsigt i, hvad det er, vi gjøre.

Bregendahl: Jeg skal gjerne med flere af de ærede Talere erkjende, at det Alternativ, som nu tillige er opstillet om offentlig Votering, er noget uheldigt, idet jeg antager, at en pludselig Indførelse af den offentlige Votering ikke, saaledes som vore Forhold ere, vil være hensigtsmæssig, men jeg kan dog ikke see, at der deri er tilstrækkelig Grund til at modsætte sig Loven i den Form, hvori den nu foreligger, thi deels er der jo et andet Alternativ i Loven, som maa antages at være det, der fornemmelig vil blive benyttet, og deels kan der jo nu, efter den ærede Ordførers Udtalelse, ventes Regjeringens Samtykke til Loven. Jeg maa bringe i Thingets Erindring, at der ved Bestemmelser og ved Forhold som de foreliggende er at skjæln

mellem 2 Ting, mellem den Deel af Loven, der vedrører den dømmende Magts Udøvelse, og saa Formerne for Domstolens Fremgangsmaade. Jeg skal tillade mig at bringe i Erindring, at en saadan Adskillelse foreligger saameget klarere i en Materie, der i høieste Grad er beslagtet med den foreliggende, idet der nemlig i Aaret 1850, paa Grund af Grundlovens Bestemmelser om den dømmende Magts Stilling i Staten, fandtes at ligge en Nødvendighed for at gjøre nogle Forandringer i Instruxen for Høiesteret af 1771, og disse Forandringer fandtes det ikke nødvendigt at gjøre ved nogen Lov, men det fandtes tilstrækkeligt, at der i saa Henseende erhvervedes en kongelig Resolution. Denne kongelige Resolution er af Justitsministeriet offentliggjort i Bekjendtgjørelsen af 21. Febr. 1850, og den gaaer ligefrem ud paa at forandre og ophæve Bestemmelser i Instruxen for Høiesteret. Det blev da, som det vil sees af Departementstidenden, antaget saavel af Justitsministeren som af Høiesteret selv og af Generalprocureuren, at, da disse Bestemmelser i Instruxen kun vedrørte de Former, hvorunder Høiesteret skulde udføre sin Virksomhed, henhørte de ikke under Lovgivningsmagten, og jeg troer ikke, at det, hvorom der nu kan blive Spørgsmaal — naar det først ved Lov er bestemt, at Grundene, hvorpaa en Høiesteretsdom er støttet, skulle offentliggøres — nødvendigt kan siges at ligge under den lovgivende Magts Omraade; jeg troer, at den Fremgangsmaade, som blev brugt med Hensyn til de Bestemmelser i Høiesterets-Instruxen, som forandrede ved Resolutionen af 1850, aldeles kunde gjentages her. Naar der udkommer en Lov, som siger, at Grundene, hvorpaa Høiesteretsdommene støttes, skulle være tilgængelige for vedkommende Parter, eller, som det hedder, skulle offentliggøres tilligemed Dommens Afstgelse, saa vilde jeg, selv om Loven havde indskrænket sig til at bestemme dette Gne, have anseet en saadan Lovbestemmelse for aldeles tilstrækkelig og indeholdende den fornødne Bemyndigelse for Administrationen til at gjøre de i saa Henseende fornødne Forandringer i Instruxen. Jeg troer derfor ikke, at det andet Alternativ, som nu er tilspøiet Lovforslaget, kan indeholde nogen Grund til at modsætte sig dets Vedtagelse.